

תלמודו בידו

דף כז עמוד ב

א] לחכמים המתירים פת שנאפתה בעצי איסורי הנאה, איזו הנאה אסורה בעצי איסור הנאה ?

ב] הסיק תנור בעצי הקדש ואפה בו פת, האם הפת מותרת ומדוע ?

ג] איסורי הנאה שמצווה לשורפם, האם אפרם מותר בהנאה ?

ד] כיצד למד ר' יהודה בקל וחומר שאין ביעור חמץ אלא בשריפה ?

א] כגון לעשות מהם כסא, מפני שהוא נהנה מהעצים כשהם קיימים ולא בביעורם.

ב] הדין: הפת אסורה. ואפילו לחכמים שפת שנאפתה בעצי ערלה מותרת.

הטעם: יש ביטול לערלה (במאיתם), לכן אינה חמורה לאסור הנאה כשהיא כלה.

אך הקדש שאינו מתבטל אפילו באלף, חמור הוא לאסור הנאה על ידו.

קושיא: הואיל והמסיק מעל, והמועל בדבר שאין בו קדושת הגוף מוציאו לחולין, הרי שהפת נאפתה בעצי חולין.

תירוץ: 1. מדובר שהסיק בעצי שלמים (הקדש עצים לקנות בדמיהם שלמים), ואין מעילה בקדשים קלים כיון שאינם "קדשי ה'" (שאינן לגבוה אלא אימורים).

2. הסיק בעצי הקדש במזיד, ולר' יהודה הואיל ולא מעל העצים אינם מתחללים.

ג] איסורים: האפר מותר, חוץ מעצי אשרה ששרפם ישראל (אך אם שרפם גוי, מותרים).

אפר הקדש: הסיקם אדם, יצאו לחולין ואפרם מותר.

נשרפו מאליהם, אפרם אסור. כיון שלא מעל בהם אדם, ולא יצאו לחולין.

תרומת הדשן: אפרה אסור בהנאה, שנאמר "ושמו" שטעונה גניזה.

ד] אם נותר שאין עוברים עליו בכל יראה וכל ימצא טעון שריפה, כל שכן חמץ שהיא בשריפה. והקשו חכמים, וכי אם לא מצא עצים לשריפת חמץ יבטל מצות "תשביתו".